

Ένσημο ΤΑ.Χ.ΔΙ.Κ.
51821525195212270005

ΚΑΡΑΚΙΤΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ-ΕΛΕΥΘΕΡ

01-07-2022

Τμήμα Γενικού Αρχείου
Πολιτικών Αποφάσεων
Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης

ΑΚΡΙΒΕΣ ΨΗΦΙΑΚΟ
ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ 8419 /2022

Αριθμός έκθεσης κατάθεσης έφεσης: 17355/14194/21-10-2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίστηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και από τη Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του κατά τη δικάσιμο της 14^{ης} Φεβρουαρίου 2022, για να κρίνει την υπόθεση που αναφέρεται στη διαφορά μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ – ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: του

κατοίκου

κατόχου του αριθμού φορολογικού μητρώου, ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου Δικηγόρου του κατοίκου που κατάθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ – ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO – ΕΡΑΤΩ – ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ

ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα (οδός Λαζάρου Σώχου αριθμός 4) και νόμιμα εκπροσωπείται, είναι κάτοχος του 997495285 αριθμού φορολογικού μητρώου και παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας Δικηγόρου της (Α.Μ.), κατοίκου που κατάθεσε προτάσεις.

Ο εκκαλών κατάθεσε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης την 22-09-2020 την από 21-09-2020 έφεσή του κατά της με αριθμό 324/24-04-2019 απόφασης του ως άνω Δικαστηρίου, με την οποία έγινε δεκτή η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της εφεσίβλητης κατά του ίδιου. Σχετικά συντάχθηκε η με αριθμό 21401/1035/22-09-2020 έκθεση κατάθεσης δικογράφου έφεσης. Την 21-10-2020 η εφεσίβλητη κατάθεσε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου αντίγραφα της κατά τα ανωτέρω έφεσης του αντιδίκου της και της εκκαλούμενης με αυτήν απόφασης. Σχετικά συντάχθηκε η με αριθμό 17355/14194/21-10-2020 έκθεση κατάθεσης δικογράφου και η συζήτηση της υπόθεσης ορίστηκε για τη δικάσιμο της 8^{ης} Μαρτίου 2021, οπότε και αναβλήθηκε μετά από αίτημα του εκκαλούντος για τη δικάσιμο που μνημονεύεται στην αρχή της απόφασης, αυτή δε εγγράφηκε στο με στοιχεία 330Α – ΤΑΚ-MON (Α) πινάκιο υπό τον αριθμό 11.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, μετά την εκφώνησή της κατά τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο, τηρήθηκαν τα από 14-02-2022 πρακτικά συζήτησης του παρόντος Δικαστηρίου

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Η υπό κρίση έφεση κατά της με αριθμό 324/24-04-2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία εκδόθηκε μετά από συζήτηση της υπόθεσης αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία και με την οποία έγινε δεκτή η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της εφεσίβλητης κατά του εκκαλούντος, αρμόδια εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται η έδρα του Ειρηνοδικείου που εξέδωσε την εκκαλούμενη απόφαση (άρθρο 17Α εδ. α' ΚΠολΔ), και έχει ασκηθεί παραδεκτά και εμπρόθεσμα από τον εκκαλούντα, ο οποίος ηττήθηκε στον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 495 παρ. 1 και 2, 498 παρ. 1 εδ. α' και παρ. 2, 511, 513 παρ. 1 περ. β' εδ. α', 516 παρ. 1, 517 εδ. α', 518 παρ. 1 και 2 και 520 παρ. 1 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου την 22-09-2020, δηλαδή εντός της νόμιμης προθεσμίας των τριάντα (30) ημερών από την επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης στον εκκαλούντα την 27-07-2020 (βλ. σχ. την με ίδια

ημερομηνία επισημείωση του Δικαστικού Επιμελητή στο Εφετείο επί του επικυρωμένου αντίγραφου της εκκαλούμενης απόφασης που προσκομίζεται από τον εκκαλούντα), για τον υπολογισμό της οποίας δεν λαμβάνεται υπόψη το χρονικό διάστημα από την 01-08-2020 έως 31-08-2020 (άρθρο 147 παρ. 2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, ο εκκαλών κατάθεσε κατά την άσκηση της έφεσης το παράβολο που ορίζεται από τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 εδ. α' περ. Α' υποπερ. α' ΚΠολΔ, όπως σχετικά βεβαιώνεται από τον Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης επί της με αριθμό 21401/1035/22-09-2020 έκθεσης κατάθεσης δικογράφου έφεσης. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή η υπό κρίση έφεση και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό της προβολής και τη βασιμότητα των επιμέρους λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

II. Με την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της η εφεσίβλητη ισχυριζόταν ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος έχει συσταθεί κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του ν. 2121/1993 και του οποίου μέλη είναι: (α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα, (β)

ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα, και (γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝΕ.Π.Ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, οι οποίοι έχουν συσταθεί από τους Έλληνες παραγωγούς, ερμηνευτές και μουσικούς αντίστοιχα και οι οποίοι διαθέτουν τις οριζόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, συμπεριλαμβανόμενης, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, της είσπραξης και διανομής της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων, αρμοδιότητα που ανεστάλη κατά τη διάρκεια λειτουργίας της εφεσίβλητης, σύμφωνα με το άρθρο 49 παρ. 6 του ίδιου νόμου, λόγω της αναγωγής της ίδιας σε αποκλειστικά αρμόδια διαχείρισης και είσπραξης του δικαιώματος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 ν.2121/1993. Περαιτέρω, υποστήριζε ότι τα ως άνω μέλη της έχουν συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενοι στο δικόγραφο της εν λόγω αγωγής της, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι

αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου τους εντός της ελληνικής επικράτειας. Επιπλέον, ισχυριζόταν ότι στο πλαίσιο της κατά τα ανωτέρω αρμοδιότητάς των μελών της και προς το σκοπό της εκπλήρωσης αυτής συντάχθηκε από τα τελευταία το οριζόμενο από τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 αμοιβολόγιο, το οποίο μνημονεύεται στο δικόγραφό της και το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) εφημερίδες, οι οποίες προσδιορίζονται στην αγωγή της, και με την αναδημοσίευσή του από την ίδια το οποίο δημοσίευσε εκ νέου η ίδια στις τρεις (3) εφημερίδες που αναφέρει στην αγωγή της. Παράλληλα, υποστήριζε ότι κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο κατά τα έτη 2012 έως και 2016, όπως επιμέρους μουσικά έργα αυτού ενδεικτικά απαριθμούνται στο δικόγραφό της, μεταξύ οποίων και ο εκκαλών, ο οποίος διατηρεί ατομική επιχείρηση με αντικείμενο την λειτουργία καταστήματος καφέ μπαρ και έδρα στους

προς υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αμοιβής, χωρίς ωστόσο ο αντίδικός της να ανταποκριθεί στην πρόσκλησή της αυτή. Με βάση τους ισχυρισμούς της αυτούς η εφεσίβλητη ζητούσε, όπως το αίτημα της αγωγής της παραδεκτά περιορίστηκε με τις προτάσεις που κατάθεσε η πληρεξούσια Δικηγόρος της ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (άρθρο 223 εδ. β' ΚΠολΔ), να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας

αμοιβής που της οφείλεται από τον εκκαλούντα στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων ευρώ (1.500,00€) για καθένα από τα έτη 2012, 2013, 2014, 2015 και 2016 πλέον του αναλογούντος φόρου προστιθέμενης αξίας ποσοστού είκοσι τεσσάρων εκατοστών (24%), να αναγνωριστεί η υποχρέωση του εκκαλούντος να της καταβάλει το ποσό των επτά χιλιάδων πεντακοσίων ευρώ (7.500,00€) πλέον του αναλογούντος στο ποσό αυτό φόρου προστιθέμενης αξίας ποσοστού είκοσι τεσσάρων εκατοστών (24%), να υποχρεωθεί ο εκκαλών να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη, ώστε να προβεί στη διανομή της αμοιβής στους επιμέρους δικαιούχους, και να καταδικαστεί ο αντίδικός της στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων, σύμφωνα προς όσα σχετικά ορίζονται από τις οικείες διατάξεις του ν. 2121/1993.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του έκανε δεκτή την κατά τα ανωτέρω αγωγή της εκκαλούσας κατά του εφεσίβλητου. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται τώρα ο τελευταίος για τους λόγους, οι οποίοι διαλαμβάνονται στην υπό κρίση έφεσή του, και ζητά να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση, ώστε να απορριφθεί η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της αντιδίκου του και να καταδικαστεί η τελευταία στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων για αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

III. Με το περιεχόμενό της, το οποίο συνοπτικά μνημονεύεται ανωτέρω, η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της εφεσίβλητης κατά του εκκαλούντος είναι επαρκώς ορισμένη, καθώς διαλαμβάνει το σύνολο των πραγματικών γεγονότων, τα οποία είναι αναγκαία για τη διαμόρφωση και τη διατύπωση εμπειροστατωμένης δικαστικής κρίσης επί της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας των αξιώσεων της εφεσίβλητης, οι οποίες αποτελούν το αντικείμενο της κατά τα ανωτέρω αγωγής. Ο ισχυρισμός δε του εκκαλούντος ότι στα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα στην εν λόγω αγωγή μουσικά έργα, περιλαμβάνονται και ορισμένα, τα οποία ουδέποτε αποτέλεσαν αντικείμενο δημόσιας αναπαραγωγής στο πλαίσιο της λειτουργίας της επιχείρησής του, δεν δύναται να βάλει λυσιτελώς κατά του ορισμένου της ως άνω αγωγής, αφού αναφέρεται στην ουσιαστική βασιμότητα αυτής. Από την άλλη, η επικαλούμενη από τον εκκαλούντα παράλειψη της εφεσίβλητης να μνημονεύσει συγκεκριμένα πραγματικά γεγονότα, από τα οποία να προκύπτει η άρνησή του προς κατάρτιση συμφωνίας με αντικείμενο τον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής για τη δημόσια αναπαραγωγή μουσικών έργων, δεν συνεπάγεται αοριστία της αγωγής της εφεσίβλητης, καθώς για τη θεμελίωση των επίδικων αξιώσεων της τελευταίας αρκεί απλή μεία της άρνησης του εκκαλούντος να προβεί στην κατάρτιση της κατά τα ανωτέρω σύμβασης.

Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του έκρινε επαρκώς ορισμένη την αγωγή της εφεσίβλητης κατά του εκκαλούντος, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, παρά τα όσα περί του αντιθέτου αβάσιμα υποστηρίζει ο εκκαλών με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου της υπό κρίση έφεσής του.

IV. Από την εκτίμηση του συνόλου των αποδεικτικών μέσων, τα οποία νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι τόσο προς άμεση απόδειξη των ισχυρισμών τους, όσο και προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, και συγκεκριμένα από: **(α)** τα έγγραφα και **(β)** τα μη πληρούντα τους όρους του νόμου αποδεικτικά μέσα, στα οποία περιλαμβάνονται: **(αα)** οι ανεπικύρωτες εκτυπώσεις ηλεκτρονικών αρχείων εγγράφων και **(ββ)** οι ανεπικύρωτες εκτυπώσεις ιστοσελίδων, χωρίς ωστόσο να ληφθούν υπόψη οι με αριθμό 3081/11-07-2017 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων του εφεσίβλητου

ενώπιον του

Ειρηνοδίκη, οι οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της παρούσας δίκης ούτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρο 424 εδ. α' περ. α' ΚΠολΔ), καθώς δεν αποδεικνύεται ότι ελήφθησαν μετά από νόμιμη κλήση της εφεσίβλητης, δεδομένου ότι δεν προσκομίζεται σχετικά οποιαδήποτε έκθεση επίδοσης, ούτε λαμβάνει χώρα επίκλησή της στις προτάσεις που κατάθεσε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ο

πληρεξούσιος Δικηγόρος του εκκαλούντος, αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα:

Η εφεσίβλητη αστική μη κερδοσκοπική εταιρία συνιστά ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του ν. 2121/1993, για τους μουσικούς, τους τραγουδιστές και τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις οριζόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, στις οποίες συγκαταλέγονται η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ως άνω νόμου για το σύνολο του ρεπερτορίου των μελών της. Αποκλειστικοί εταίροι και μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πριν την ίδρυσή της λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και οι οποίοι διαχειρίζονταν από κοινού και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, με την επωνυμία «GRAMMO», ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ» και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ», στους οποίους είχε ανατεθεί από τα μέλη τους, παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, μουσικούς ερμηνευτές- τραγουδιστές, κατάλογο των οποίων προσκομίζει η

εφεσίβλητη και ενσωματώνει στην με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή της, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993.

Εξάλλου, οι κατά τα ανωτέρω αρμοδιότητες έχουν πλέον περιέλθει στην εφεσίβλητη, η οποία συνεπώς νομιμοποιείται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του ίδιου νόμου, να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από το ως άνω περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών τους και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία, ενώ δεν πιθανολογήθηκε ανατροπή του παραπάνω τεκμηρίου. Σε κάθε δε περίπτωση η θέσπιση του εν λόγω τεκμηρίου σχετικά με την ενεργητική νομιμοποίηση της εφεσίβλητη προς δικαστική επιδίωξη της ικανοποίησης των αξιώσεων που απορρέουν από τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα επί των μουσικών έργων δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς αφενός αποσκοπεί στην ικανοποίηση των σχετικών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία θα καθίστατο ανέφικτη, σε περίπτωση που ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων βαρυνόταν με την επίκληση και την απόδειξη της εκπροσώπησης καθενός από τα πολυάριθμα φυσικά ή νομικά πρόσωπα,

τα οποία εκπροσωπούνται από το καθένα από τα μέλη της, ενώ αφετέρου ο μαχητός χαρακτήρας του εν λόγω νόμιμου τεκμηρίου, καταλείπει στους αντιδίκους της τη δικονομική δυνατότητα να επικαλεστούν και να αποδείξουν ότι δεν υφίστανται πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα προσώπων, τα οποία εκπροσωπούνται από την εφεσίβλητη, επί των μουσικών έργων που αναπαράγονται στο πλαίσιο της λειτουργίας των επιχειρήσεών τους. Επομένως, με τη νομοθετική αυτή ρύθμιση εξασφαλίζεται η δικαστική επιδίωξη των απαιτήσεων, των οποίων η είσπραξη περιλαμβάνεται στις αρμοδιότητες της εφεσίβλητης, χωρίς παράλληλα να φαλκιδεύεται το δικαίωμα δικαστικής προστασίας των αντιδίκων της, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν τη νομιμοποίησή της. Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του εφάρμοσε το κατά τα ανωτέρω τεκμήριο σχετικά με την ενεργητική νομιμοποίηση της εφεσίβλητης προς άσκηση της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 277/04-04-2017 αγωγή ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, παρά τις περί του αντιθέτου αβάσιμες αιτιάσεις του εκκαλούντος, οι οποίες αποτελούν το περιεχόμενο του δεύτερου λόγου της υπό κρίση έφεσης.

Πέραν των ανωτέρω, αποδείχτηκε ότι μεταξύ των αρμοδιοτήτων της εφεσίβλητης είναι και ο καθορισμός, η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο

κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Ήδη η τελευταία, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις της έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζονται από αυτήν, με τις οποίες καθορίζεται και επιδικάζεται η εύλογη αμοιβή τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων.

Παράλληλα, αποδείχθηκε ότι η εφεσίβλητη με την ιδιότητα του μόνου και αντιπροσωπευτικού στην ημεδαπή οργανισμού διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον βρετανικό «PHONOGRAPHIC PERFORMANCE LIMITED», τον γαλλικό «SOCIETE CIVILE DES PRODUCTEURS PHONOGRAMMIQUES», τον γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον σουηδικό «IFPI SVENSKA GRUPPEN», τον ρωσικό «RPA», τον ολλανδικό «SENA», τον φινλανδικό «GRAMEX RY» κ.α., δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη

σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή της, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτερων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, η εφεσίβλητη νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης».

Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-58 του ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12- 2011 ΦΕΚ Β, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν. 2121/1993 την αντιπροσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ).

Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων, τα μέλη της εφεσίβλητης συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές

που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» της 04-02-1998, «ΤΑ ΝΕΑ» της 04-02-1998 και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» της 03-02-1998. Το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και η εφεσίβλητη (ενιαίος οργανισμός) στις εφημερίδες «ΚΕΡΔΟΣ» της 20-04-2012, «ΑΥΓΗ» της 20-04-2012 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 19-04-2012 και ακολούθως τροποποίησε αυτό λαμβάνοντας υπόψη τις οικονομικές εξελίξεις και το δημοσίευσε εκ νέου στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» της 29-5-2015, «ΑΥΓΗ» της 6-5-2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» της 18-6-2015 (τελευταίες δημοσιεύσεις), ενώ στη συνέχεια κάλεσε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών.

Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι οι discos, clubs, shows, νυχτερινές πίστες, μουσικές σκηνές κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι, για χώρους μέχρι 100 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 3000 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 4200 ευρώ, για

χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 5000 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών. Επίσης, για επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη όπως είναι τα καφέ μπαρ, παραλιακά μπαρ, ρεμπετάδικα κ.λ.π, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή ομοίως καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για χώρους μέχρι 100 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 1500 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 2100 ευρώ, για χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 2500 ευρώ, για χώρους από 301 - 400 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 3000 ευρώ κ.ο.κ, ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών.

Εξάλλου, σύμφωνα με το αμοιβολόγιο της εφεσίβλητης προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Έτσι για χώρους μέχρι 50 τ.μ., η αμοιβή αυτή είναι 100 ευρώ, για χώρους από 51-100 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 150 ευρώ, για χώρους από 101-200 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 200 ευρώ, για

χώρους από 201-300 τ.μ. η αμοιβή αυτή είναι 250 ευρώ κ.ο.κ., ενώ για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 7 μήνες το 70% των άνω ποσών και για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι 5 μήνες το 50% των άνω ποσών.

Περαιτέρω, αποδείχτηκε ότι ο εκκαλών διατηρεί επιχείρηση καφέ μπαρ στους με την επωνυμία σε κατάσταση επιφανείας 80 τ.μ., η οποία σε λειτουργεί σε σταθερή βάση καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και όχι μόνο κατά τους θερινούς μήνες. Στο πλαίσιο της λειτουργίας της εν λόγω επιχείρησής του ο εκκαλών προβαίνει σε καθημερινή χρήση υλικών φορέων ήχου για την παρουσίαση στο κοινό, δηλαδή στον αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία, χωρίς να συνδέονται με αυτόν με οικογενειακούς ή άλλους άμεσους κοινωνικούς δεσμούς, κάνουν χρήση των υπηρεσιών που παρέχονται από την επιχείρησή του, μουσικών έργων, στα οποία περιλαμβάνονται μουσικά έργα τόσο του ελληνικού, όσο και του ξένου μουσικού ρεπερτορίου, επί των οποίων διατηρούν πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα πρόσωπα που εκπροσωπούνται από την εφεσίβλητη υπό τους όρους που προσδιορίζονται ανωτέρω. Ενόψει δε του δημόσιου χαρακτήρα της παρουσίασης των εν λόγω μουσικών έργων ο εκκαλών υπέχει έναντι της εφεσίβλητης νόμιμη υποχρέωση προς καταβολή εύλογης αμοιβής.

Η υποχρέωση αυτή του εκκαλούντος δεν δύναται σε καμία περίπτωση να αναιρεθεί από τον ισχυρισμό του ότι κατά τη λειτουργία της επιχείρησής του προβαίνει αποκλειστικά στην παρουσίαση μουσικών έργων, τα οποία δεν έχουν τεθεί υπό τη διαχείριση της εφεσίβλητης, έχοντας συμβληθεί την 23-03-2015 με την ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «FEELMUSIC – _____», στην οποία ανήκουν τα σχετικά μουσικά θέματα. Ο ισχυρισμός αυτός του εκκαλούντος κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος στην ουσία του, δεδομένου ότι η εφεσίβλητη αποτελεί τον μόνο αντιπροσωπευτικό στην ελληνική επικράτεια ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην ελληνική επικράτεια και μάλιστα ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυση της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Επιπλέον, το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της είσπραξης και της διαχείρισης του στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του ανωτέρω νόμου (Εφθεσ 259/2010 Αρμ. 2011.414), ενώ από κανένα

στοιχείο δεν αποδείχτηκε ότι η ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «FEELMUSIC – » αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συλλογικών δικαιωμάτων, ούτε δε προσκομίσθηκε από τον εκκαλούντα το καταστατικό της, ώστε να διαπιστωθεί ποια είναι τα τραγούδια που, κατά τους ισχυρισμούς του, δεν έχουν παραχωρηθεί σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και ακολούθως, να διαπιστωθεί αν αυτά συμπίπτουν με τα αναφερόμενα στην αίτηση έργα. Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του απόρριψε ως αβάσιμο στην ουσία του τον εν λόγω ισχυρισμό του εκκαλούντος, επιμελώς εκτίμησε τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία νόμιμα τέθηκαν υπόψη του, παρά τα όσα περί του αντιθέτου αβάσιμα υποστηρίζει ο εκκαλών με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου της υπό κρίση έφεσής του.

Αποδείχτηκε ακόμη ότι η κατά τα ανωτέρω επιχείρηση του εκκαλούντος λειτούργησε σε σταθερή καθημερινή βάση καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα, δηλαδή από την 01-01-2012 έως και την 31-12-2016 προβαίνοντας σε χρήση μουσικών έργων, τα συγγενικά δικαιώματα επί των οποίων προστατεύονται από την εφεσίβλητη, καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του, δεδομένου ότι η δημόσια αναπαραγωγή μουσικών έργων αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την προσέλκυση πελατείας. Εξάλλου, παρά την ονομασία της επιχείρησής του ο εκκαλών προέβη σε καθημερινή

χρήση και ελληνικού ρεπερτορίου, γεγονός που καταδεικνύεται από την παράλειψή του να προσκομίσει κατάλογο των παρουσιαζόμενων από τον ίδιο μουσικών έργων προς επίρρωση του ισχυρισμού του περί της αποκλειστικής αναπαραγωγής μουσικών έργων που συγκαταλέγονται σε συγκεκριμένο αποκλειστικά μουσικό είδος. Παρά το γεγονός αυτό ο εκκαλών ουδέποτε ανταποκρίθηκε στις προσκλήσεις της εφεσίβλητης, οι οποίες απευθύνονταν στο σύνολο των ομοειδών επιχειρήσεων που λειτουργούν εντός των ορίων του Νομού και ήδη Περιφερειακής Ενότητας Θεσσαλονίκης, προς το σκοπό της κατάρτισης συμβάσεων με αντικείμενο τον καθορισμό και την καταβολή της εισπρακτέας από την ίδια εύλογης αμοιβής και κατ' επέκταση ουδέποτε προέβη στην καταβολή οποιουδήποτε ποσού στην αντίδικό του για την αιτία αυτή.

Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του, έκρινε πως η επιχείρηση του εκκαλούντος λειτουργεί σε καθημερινή βάση καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και ότι στο πλαίσιο της λειτουργίας της αυτής λαμβάνει χώρα χρήση μουσικών έργων τόσο του ελληνικού, όσο και του ξένου ρεπερτορίου, τα συγγενικά δικαιώματα επί των οποίων υπάγονται στη διαχείριση της εφεσίβλητης, επιμελώς εκτίμησε το αποδεικτικό υλικό που νόμιμα τέθηκε υπόψη του και συγκεκριμένα τις εκτυπώσεις ιστοσελίδων από τον ιστότοπο που διατηρεί η εν λόγω επιχείρηση, από τις οποίες αποδεικνύεται τόσο το χρονικό καθεστώς λειτουργίας της, όσο και το ρεπερτόριο που υποστηρίζει

αυτήν, και επαρκώς αιτιολόγησε τη σχετική του κρίση, παρά τις αιτιάσεις του εκκαλούντος, οι οποίες αποτελούν το περιεχόμενο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου και του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου της υπό κρίση έφεσής του αντίστοιχα.

V. Με βάση όσα μνημονεύονται παραπάνω, πρέπει να απορριφθεί στην ουσία της η υπό κρίση έφεση και να καταδικαστεί ο εκκαλών στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της αντιδίκου του για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), σύμφωνα προς όσα ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο του παραβόλου που κατατέθηκε από τον εκκαλούντα κατά την άσκηση της έφεσής του (άρθρο 495 παρ. 3 εδ. ε' ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ την υπόθεση αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** στην ουσία την έφεση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εκκαλούντα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της εφεσίβλητης για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων ευρώ (400,00€).

